

Cuvânt la praznicul Adormirii Maicii Domnului

Preacucernici Părinți, iubiți credincioși,

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu sărbătorim împreună praznicul adormirii Maicii Domnului, hramul acestei frumoase biserici din Zalău. De când Maica Domnului a fost aleasă și declarată drept protectoarea orașului nostru, orice sărbătoare a ei are o importanță sporită pentru locuitorii de aici. Trebuie să ținem cont însă de faptul că noi nu trebuie să așteptăm ca numai Sfânta Fecioară Maria să mijlocească pe lângă Fiul ei pentru ca Acesta să își reverse asupra noastră darurile Sale cele îmbelșugate și să ne ferească de rău, ci noi suntem datori să împlinim cuvântul ei pe care l-a spus slujitorilor de la nunta din Cana Galileii despre Fiul ei: „*Faceți tot ceea ce vă va spune*” (Ioan 2,5), adică să împlinim poruncil Lui.

Deși prăznuim adormirea Maicii Domnului, eveniment trist, la care Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și-a încheiat viețuirea pământească, noi avem în minte cuvintele troparului acestei sărbători, care spun că Sfânta Fecioară Maria nu a părăsit lumea, ci s-a mutat la viața de veci, alături de Fiul său, unde se roagă pentru ca toți creștinii să fie izbăviți de moartea cea sufletească. Autorul acestei frumoase cântări bisericești scoate aici în evidență faptul că moartea sufletească este mult mai gravă decât cea trupească. Domnul Hristos a afirmat în acest sens: „*Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar sufletul nu pot să-l ucidă; ci mai degrabă temeți-vă de acela care poate ca și sufletul și trupul să le piardă în gheenă*” (Matei 10,28).

Moartea trupurilor oamenilor este una dintre consecințele păcatului strămoșesc, de care nu poate scăpa nimeni, de vreme ce și Fiul lui Dumnezeu făcut om a trebuit să moară. Cu toate acestea, Mântuitorul a spus: „*Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și tot cel ce trăiește și crede întru Mine, în veac nu va muri!*” (Ioan 11,25-26), iar prin învierea Sa cu trupul din morți, Domnul Hristos „*s-a făcut începătură a învierii celor adormiți, pentru că Dumnezeu, Cel ce L-a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi prin puterea Sa, căci după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia întru Hristos*” (I Corinteni 15,20; 6,14 și

15,22). Astfel, la a doua venire în lume a Fiului lui Dumnezeu, în calitate de Judecător al acesteia, toți oamenii vor învia, moartea trupească fiind biruită definitiv, după cum a mărturisit Sfântul Apostol Pavel, că „*cel din urmă vrăjmaș care va fi nimicit este moartea*” (I Corinteni 15,26).

În faptul că Domnul nostru Iisus „*Hristos a murit pentru noi pe când noi eram încă păcătoși*” (Romani 5,8) vedem că învierea trupurilor este darul lui Dumnezeu făcut tuturor oamenilor fără ca aceștia să fi avut vreun merit.

Cei care însă prin voia lor ajung robi ai păcatului și cad în moarte sufletească se pot ridica cu ajutorul lui Dumnezeu, care „*nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă păcătosul din calea lui și să fie viu*” (Iezechiel 33,11), dar și prin eforturi proprii. Un exemplu clasic de revenire din calea păcatului avem în persoana fiului risipitor, despre care tatăl său a afirmat: „*acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat*” (Luca 15,24).

Chiar dacă moartea este o realitate care nu ocolește pe nimeni, noi trebuie să știm că Dumnezeu este viață și dătător de viață. Mântuitorul a spus în acest sens că „*precum Tatăl are viață întru Sine, așa l-a dat și Fiului să aibă viață întru Sine*” (Ioan 5,26). Dumnezeu l-a adus pe om în existență pentru a se bucura de viață și pentru a perpetua viața, de aceea după ce „*a pus Adam nume tuturor dobitoacelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor pe potriva lui, Dumnezeu a zis: «Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor pe potriva lui». Atunci Domnul Dumnezeu a adus asupra lui Adam un somn adânc, și el a adormit; și a luat una din coastele lui și locul ei l-a plinit cu carne. Iar coasta pe care Domnul Dumnezeu o luase din Adam a prefăcut-o în femeie și a adus-o la Adam. Și a zis Adam: «Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din bărbatul ei». De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și cei doi vor fi un trup*” (Facere 2,18 și 2,20-24). După ce Eva a fost creată din coasta lui Adam, Dumnezeu i-a binecuvântat pe cei doi și le-a poruncit, zicând: „*creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul*” (Facere 1,28). Prin aceasta Dumnezeu l-a făcut pe om împreună lucrător cu El la perpetuarea neamului omenesc și a vieții pe pământ, în sensul că trupul omului este adus în existență prin zămislire, în timp ce sufletul este creat de Dumnezeu în momentul zămislirii.

Întrucât până acum am vorbit despre viață și despre moarte, două realități incompatibile, care se exclud una pe cealaltă, precum lumina și întunericul, pentru că „*lumina luminează întru întuneric și întunericul nu a cuprins-o*” (Ioan 1,5), în cele ce urmează vă voi prezenta o categorie de oameni în care cele două contrarii se întâlnesc. Este vorba despre tagma călugărească, alcătuită din oameni trăitori în lume, care însă sunt morți pentru ea.

Vă voi prezenta un exemplu din Pateric în acest sens: „*Unui călugăr din pustia Egiptului, care viețuia într-o peșteră, i s-a vestit de către rudeniile sale că tatăl său este grav bolnav, iar sfârșitul îi este aproape, să vină, deci, să-și primească moștenirea. Monahul le-a răspuns aceloră: «Eu înaintea tatălui meu am murit față de lume, iar mort pe viu nu moștenește», refuzând să primească ceva din averea părintească*”.

După cum știm prea bine, călugărul sau monahul este cel care simțind chemarea lui Dumnezeu renunță la lume, depunând voturile monahale: sărăcia de bunăvoie, fecioria și ascultarea necondiționată, care nu sunt obligatorii pentru creștinii de rând, trăind o viață bineplăcută lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament călugăria nu exista. Cu toate acestea, Sfântul prooroc Ilie și Sfântul Ioan Botezătorul au fost necăsătoriți, închinându-și întreaga viață slujirii lui Dumnezeu, motiv pentru care pot fi socotiți pe bună dreptate ca precursori ai monahismului creștin.

Fiind crescută la templul din Ierusalim de la vârsta de trei ani, Sfânta Fecioară Maria nu a intenționat niciodată să-și întemeieze o familie, ci a vrut să își dedice întreaga viață lui Dumnezeu. Întrucât celibatul și călugăria nu erau cunoscute între evrei, Sfânta Fecioară Maria s-a logodit cu dreptul Iosif, un om în vârstă, pentru ca în acest mod să-și poată închina viața lui Dumnezeu. Dorința ei fierbinte a fost răsplătită peste așteptări, devenind din smerita „*roabă a Domnului*” (Luca 1,38) Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și Maica Domnului.

Domnul Hristos, precum și cei mai mulți dintre Sfinții Săi Apostoli, nu s-au căsătorit. Sfântul Petru însă, care avea familie, l-a întrebat pe Mântuitorul: „*Iată, noi pe toate le-am lăsat și Ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi? Iar El le-a zis: «Adevăr vă grăiesc: Nu este nici unul care a lăsat casă sau femeie sau frați sau părinți sau copii pentru împărăția lui Dumnezeu, care să nu primească cu mult mai mult în vremea de acum, iar*

în veacul ce va să vină, viață veșnică»” (Matei 19,27 și Luca 18,29-30). În cuvintele Mântuitorului vedem răsplata rezervată călugărilor.

Monahismul a luat ființă în secolele III - IV în Egipt. La început monahii s-au retras la marginea cetăților, apoi în izolarea pustiului, iar ulterior s-au organizat în comunități sau obști frățești.

Cuviosul Pavel din Teba (227-341), care era un om bogat și erudit, este considerat începătorul monahismului. Acesta s-a retras în pustie în timpul persecuției lui Decius, unde a rămas apoi până la moarte. Din cei 114 ani de viață cu care l-a binecuvântat Dumnezeu, 91 i-a petrecut în pustie.

Ucenicul acestuia, Sfântul Antonie cel Mare, care a trăit între anii 251-356, este fondatorul monahismului eremitic, adică de viețuire în pustie. Sfântul Antonie cel Mare este unul dintre cei mai renumiți asceți, care a adunat în jurul său peste 6 000 de călugări. Monahismul eremitic aduna grupuri mici de călugări în jurul unui părinte duhovnicesc, numit „avva”. Cel dintâi stareț din pustia Nitriei a fost avva Ammun, iar în deșertul Sketic avva Macarie.

Un rol important în răspândirea monahismului l-a avut cartea „Viața Sfântului Antonie cel Mare” scrisă de Sfântul Atanasie, arhiepiscopul Alexandriei Egiptului.

Întemeietorul monahismului chinovial sau de viață trăită în comun, este Sfântul Pahomie cel Mare (292-346), care în jurul anului 325 a fondat mănăstirea de la Tabena Egiptului, pe Nilul superior. Sfântului Pahomie i-a apărut un înger îmbrăcat în haină monahală, care i-a descoperit regula vieții monahale de obște.

Sfântului Vasile cel Mare (330-379), arhiepiscopul Cezareii Capadociei, îi revine meritul de a fi desăvârșit monahismul chinovial, prin alcătuirea „Regulilor mici și mari”, care stabilesc principiile după care se conduce viața monahală de obște.

Sfântul Ioan Scărarul (579-649) este socotit întemeietorul isihasmului, în care monahii rostesc fără încetare rugăciunea: „*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul*”. În rol important în dezvoltarea isihasmului l-au avut Sfinții Simeon Noul Teolog (949-1022) și Grigore Palama (1296-1359), arhiepiscopul Tesalonicului.

Din Egipt monahismul s-a răspândit în Orientul Mijlociu, în Europa,

iar ulterior în întreaga lume cunoscută.

Deși primii monahi din viața Bisericii au fost bărbați, unele creștine râvnitoare au decis și ele să depună voturile monahale, încât în zilele noastre există mai multe măicuțe decât călugări.

Dintre călugărițele care au ajuns la sfințenie le amintim pe Sfintele Xenia, Parascheva, Eufrosina, Melania Romana, Sara, Teodora de la Sihla, iar lista este mult mai lungă.

În continuare voi prezenta, din literatura duhovnicească, unele exemple de împlinire a celor trei voturi monahale, pentru a conștientiza la ce înălțime sufletească au ajuns unii călugări.

Din realitățile vieții am constatat că de multe ori sărăcia îi înrăiește pe unii oameni, care sunt roși de invidie pentru realizările și bunăstarea semenilor lor, pe când alții cad în deznădejde, încât ajung să își pună capăt zilelor. Sărăcia asumată de bunăvoie însă, înobilează. În mănăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan și chiliile aparținătoare de aceasta călugării respectau cu strictețe votul sărăciei, încât nici unul dintre ei nu avea decât o haină veche, cu care își acoperea trupul, o rogojină, pe care se odihnea și un vas de lut, cu apă. Cu toții aveau poruncă de la Sfântul ca atunci când ieșeau din chilie să lase ușa deschisă, încât oricine ar fi voit să intre și să ia ce îl interesa din acele lucruri să nu fie oprit.

Voi prezenta și două exemple în acest sens: „*În chilia unui călugăr au intrat hoții și i-au zis: «Am venit să luăm tot ce ai tu aici». Monahul le-a răspuns: «Fraților, luați tot ceea ce doriți». După ce au golit chilia, furii au plecat, fără să ia un săculeț, care atârna într-un colț. Apucându-l în grabă, călugărul a alergat în urma lor, strigând: «Fraților, ați uitat acest săculeț în chilia voastră!».* Minunându-se de comportamentul monahului, hoții au înapoiat tot ceea ce luaseră din chilie”. „*În lipsa avvei Macarie i-a intrat în chilie un hoț. Când s-a întors bătrânul, l-a găsit acolo încercându-și cămila cu lucrurile lui. A început și călugărul să ia din lucruri și să le pună în spatele cămilei. După ce au golit chilia, hoțul a început să bată cămila, care nu voia să se ridice. Văzând aceasta, avva a intrat în chilie, unde a găsit o daltă mică, pe care scoțând-o, a pus-o pe cămilă, zicând: «Frate, asta aștepta cămila» și lovind-o ușor cu piciorul, i-a zis: «Ridică-te!».* Îndată s-a ridicat cămila și s-a dus puțin, pentru cuvântul lui, după care

iarăși a șezut și nu s-a urnit din loc până nu au fost descărcate toate lucrurile din spatele ei”.

Milostenia este bineplăcută înaintea lui Dumnezeu, de aceea Sfântul Iacob a scris *„că judecata este fără milă pentru cel ce n-a făcut milă; iar mila este biruitoare asupra judecății”* (Iacob 2,13), însă Sfinții Părinți au afirmat că sărăcia de bunăvoie, răbdată pentru Hristos, este mai mare decât milostenia.

Votul fecioriei îl voi ilustra cu o întâmplare din viața Preacuviosului Părinte Martinian din Cezareea Palestinei, la chilia căruia a venit într-o seară o femeie păcătoasă cu gând viclean, îmbrăcată în haine sărăcicioase. Prefăcându-se că s-a rătăcit și că ar fi în pericol să fie mâncată de fiare, a bătut la ușă și a început a plânge, rugându-l pe călugăr să o primească în chilie. Înduplecat de rugămințile femeii, pustnicul a găzduit-o în prima cameră, iar el s-a retras în ultima. Spre dimineață femeia s-a îmbrăcat în haine frumoase și și-a pus podoabe, iar când monahul a intrat în camera ei, a rămas mirat de înfățișarea ei și a întrebat-o cine este și pentru ce a venit în chilia lui. Atunci femeia i-a mărturisit că este acolo pentru el și defăimând viața sihăstrească, a început a-i spune că toți dreptii din Vechiul Testament s-au bucurat de petrecerea cea laolaltă cu femeile, îndemnându-l să păcătuiască cu ea. Fără a sta pe gânduri, pustnicul a aprins câteva vreascuri într-un colț al chiliei și a sărit în mijlocul focului, zicând: *„De poți răbda, Martiniane, focul gheenei, ascultă de femeie și împlinește-ți pofta cea păcătoasă”*. Vazând aceasta, femeia cea păcătoasă s-a căit și la sfatul sihastrului s-a călugărit. Iar el, după ce i-au trecut arsurile, a rugat un luntraș din apropiere să-l ducă pe o stâncă din mare, cale de o zi de la țarm, iar acolo a viețuit timp de zece ani, hrănit fiind de luntraș.

Despre votul ascultării voi prezenta două exemple. Un filozof renumit din Ierusalim a venit la un sihastru, rugându-l să-l accepte de ucenic. Bătrânul i-a spus: *„De poștești aceasta, du-te, vinde-ți averea și împarte-o săracilor, iar eu te voi primi”*, iar filozoful a împlinit ceea ce i-a cerut călugărul. După o vreme, bătrânul i-a poruncit să nu vorbească cu nimeni, iar timp de doi ani acesta nu a grăit. Cunoscându-i nevoița, oamenii au început să-l laude, încât avva i-a zis: *„Nu-ți este de folos să stai aici, mai bine este pentru tine să te duci la o mănăstire de obște”*, însă când l-a trimis, nu i-a spus dacă să grăiască ori nu. Acela păzind cu sfințenie porunca

bătrânului, nu a schimbat o vorbă cu nimeni în mănăstirea la care s-a dus. Neștiind dacă este mut, ori se preface, starețul l-a trimis la o ascultare dincolo de Nil, în timpul revărsării apelor, pentru ca vrând să treacă fluviul, să-i spună cu nu a putut-o împlini și a trimis în taină un frate după el, să vadă ce va face. Ajungând la Nil și văzând că nu poate traversa apa, călugărul a căzut în genunchi și s-a rugat lui Dumnezeu, iar un crocodil a venit, l-a luat în spate și l-a trecut pe țărnul celălalt. După ce a împlinit ascultarea pentru care a fost trimis, a revenit la Nil, a urcat pe spinarea crocodilului și s-a întors pe țărnul de unde a plecat. Fratele care a fost trimis după el a spus acestea starețului și călugărilor din mănăstire, care s-au minunat.

La un părinte cu mari nevoințe din pustie a venit un tânăr, rugându-l să-l primească de ucenic. După ce l-a refuzat de mai multe ori, văzându-l cât este de stăruitor, părintele l-a acceptat, dar pentru a-l pune la încercare, bătrânul a luat un toiag uscat, pe care l-a înfipt în pământ și i-a cerut tânărului să-l ude zilnic cu apă proaspătă, până când acesta va înfrunzi și va da rod. Pentru a ajunge la cel mai apropiat izvor, ucenicul trebuia să plece de la chilie dis de dimineață, încât să ajungă înapoi până la lăsatul serii. Fără să cârtească, timp de trei ani tânărul a împlinit zilnic porunca bătrânului, până când toiagul a înmugurit, a înverzit și a făcut rod, pe care luându-l bătrânul, l-a împărțit părinților în biserica schitului, zicând: „Luați, fraților, mâncați din rodul cel dulce al ascultării”.

Pe lângă exemplele de împlinire ale celor trei voturi monahale, voi mai prezenta încă unul, care dovedește iubirea dintre monahi. *„Primind avva Macarie un ciorchine de struguri, lucru rar în pustia Egiptului, l-a trimis unui părinte pustnic, socotind că acela are mai multă nevoie de el. Pustnicul, lăudând pe Dumnezeu pentru atâta bunătate, a dus strugurele altui frate, iar acela altuia, încât ciorchinele a înconjurat mulțimea chiliilor din pustie, fără să fi gustat careva din el, până ce a ajuns din nou la avva Macarie, care văzând aceasta, mult s-a bucurat, sporindu-și nevoințele cele duhovnicești”.*

De multe ori creștinii se întrebă care vot monahal este cel mai greu și care virtute este mai bineplăcută lui Dumnezeu. Vom răspunde la această întrebare cu un exemplu din Pateric. La avva Pamvo au venit patru pustnici, vorbindu-i despre faptele bune lucrate de fiecare dintre ei și întrebându-l

care dintre acestea este mai mare. Unul era mare postitor, altul era neagonisitor de bunuri materiale, trăind într-o sărăcie lucie, al treilea dobândise o mare iubire față de toată lumea, iar cel de pe urmă stătea de douăzeci și doi de ani sub ascultarea unui călugăr bătrân. Avva Pamvo le-a răspuns: „Vă spun vouă că fiecare dintre voi ați câștigat fapta bună pe care cu voia voastră ați agonisit-o, însă cel din urmă, trăind în ascultare, voia altuia a împlinit, de aceea fapta lui este mai vrednică de lăudat”.

În cele ce urmează voi prezenta mărturia unui Sfânt al Bisericii, care arată răsplata de care au parte monahii în împărăția lui Dumnezeu. Cuviosul Ioan relatează: *„M-am dus cândva la avva Paisie cel Mare, dar înainte de a bate la ușa chiliei, l-am auzit pe acesta vorbind cu cineva și, sfiindu-mă a bate, am așteptat afară. Făcând însă puțin zgomot, cinstitul părinte l-a auzit, a deschis ușa și văzându-mă, m-a îmbrățișat și m-a sărutat. Apoi intrând în chilie și nevăzând pe nimeni nu mă dumiream și cugetam în sinea mea oare cu cine a vorbit cuviosul puțin mai înainte. Uitându-mă într-o parte și într-alta, părintele m-a întrebat ce caut, iar eu i-am răspuns: «Nu știu ce să zic, căci cu puțin timp în urmă am auzit glasul unui om care vorbea cu tine, iar acum nu văd pe nimeni și nu mă dumiresc». Avva mi-a răspuns: «O, părinte Ioane, Dumnezeu vrea să-ți descopere astăzi un lucru preaslăvit. Cel pe care l-ai auzit vorbind cu mine era marele Constantin, cel dintâi împărat al creștinilor, care s-a pogorât din cer la porunca lui Dumnezeu». Acesta mi-a zis: «Feriți-vă sunteți voi, care v-ați învrednicit a petrece viață pustnicească, pentru că într-adevăr a voastră este dumnezeiasca fericire a Mântuitorului». Iar eu l-am întrebat: «Cine ești tu, Domnul meu, care îmi spui acestea și mult ne ferești pe noi, monahii?». Acela mi-a răspuns: «Eu sunt împăratul Constantin cel Mare și m-am pogorât din cer ca să-ți arăt slava pe care o dobândesc monahii în împărăția cerurilor și prietenia și îndrăznirea ce o au către Domnul Hristos. Eu te feresc pe tine, Paisie, pentru că îndemni și pe alții la această sfințită petrecere a pustniciei, dar mă și ocărăsc pe mine pentru că nu m-am învrednicit de cinstea de care au monahii parte». Atunci l-am întrebat din nou: «Pentru ce te ocărăști, oare nu ai dobândit tu slava cea pururea fiitoare și dumnezeiasca strălucire?». Acela mi-a spus: «Le-am dobândit, dar nu am aceeași îndrăznire ca a monahilor, nici cinstea lor, pentru că am văzut sufletele unor călugări care despărțindu-se de trup*

zburau ca niște vulturi și cu multă îndrăzneală se suiau la ceruri, iar ceata vrăjmașilor nu îndrăznea nici să se apropie de aceste suflete. Apoi am văzut cum li se deschidea poarta raiului, în care intrau și cum stăteau cu mare îndrăzneală înaintea tronului lui Dumnezeu. Pentru această vrednicie vă admir eu pe voi, monahii și vă fericesc, iar pe mine mă ocărăsc. De ce oare nu am putut lepăda eu vremelnica împărăție, veșmintele și coroana cea împărătească și să fi trăit în sărăcie, îmbrăcat în haine de sac și să fi împlinit toate câte se cer de rânduiala călugărească, pentru a mă învrednici și eu să primesc o îndrăznire ca aceasta?».

Sfântul voievod Ștefan cel Mare, care l-a avut de duhovnic pe Sfântul Daniil Sihastrul, atât de mult i-a iubit și admirat pe călugări, încât, la cererea lui, a fost înmormântat fără sicriu, în straie monahale, încât unii istorici s-au întrebat dacă nu cumva marele domnitor s-a călugărit la sfârșitul vieții.

Când se vorbește despre monahi sunt întrebuințate diverse denumiri, dintre care unele sunt sinonime, pe când altele au o nuanță aparte. Pentru o înțelegere corectă le voi explica pe cele mai uzitate.

Termenul „monah”, în limba greacă „monahos” (μοναχός), provine de la cuvântul „monos” (μόνος), care înseamnă „singur” și se referă la faptul că monahul trăiește singur, separat de lume, pentru a fi ferit de păcatele acesteia. Chiar dacă este izolat de lume, călugărul înalță rugăciuni lui Dumnezeu pentru întreaga lume.

Termenul „călugăr” este preluat din grecescul „kalogheros” (καλόγερος), care la rândul lui este format din cuvintele „kalos” (καλός), adică „frumos” și „gheros” (γέρος), care se traduce prin „bătrân”, deci călugăr înseamnă „bătrân frumos”, în sensul că monahul duce o viață bineplăcută lui Dumnezeu și chiar dacă este tânăr, se comportă ca un bătrân înțelept, iar frumusețea viețuirii lui este un exemplu pentru toți.

„Pustnicul” este călugărul care trăiește în izolare totală de lume, departe de orice așezare omenească, în pustnicie, prin păduri sau munți.

„Anahoretul”, în limba greacă „anahoritis” (αναχωρητής), cuvânt care provine din „anahoro” (αναχωρώ) și înseamnă „a pleca”, „a se îndepărta” este sinonim cu cel de pustnic.

„Eremitul”, termen preluat din limba greacă, de la „erimitis” (ερημίτης), provine de la „erimos” (έρημος), care înseamnă „deșert”,

„pustie” și îi desemnează pe părinții care trăiesc în deșert sau pustie, precum cea a Egiptului, a Palestinei etc.

„Sihastrul” este monahul care se străduiește să își găsească liniștea sufletească. Termenul provine din grecescul „isihia” (ἡσυχία), care înseamnă „liniște”.

„Isihasmul”, renumita metodă atonită de repetare neconținută a rugăciunii lui Iisus, își trage numele tot de la „isihia” (ἡσυχία).

„Schimnicul” sau „schimonahul” este călugărul care după o viață petrecută în nevoițe ascetice a primit schima mare, adică i-a fost săvârșită slujba prin care a dobândit marele și îngerescul chip. Majoritatea covârșitoare a monahilor primesc doar schima mică sau chipul cel mic, adică depun voturile monahale. Extrem de puțini călugări de la noi din țară râvnesc la schima mare, pentru că cel care o primește are binecuvântarea de a rosti doar șapte cuvinte pe zi. Nici renumiții părinți Ilie Cleopa, Arsenie Boca sau Iustin Pârvu nu au fost schimonahi.

Între călugări există și categoria „stâlpnicilor”. Aceștia au fost monahi foarte râvnitori care au trăit în izolare de lume în vârful unui stâlp, fără acoperiș. Întrucât spațiul respectiv era foarte strâmt, stâlpnicii puteau sta doar în picioare sau în genunchi, în bătaia soarelui, a vântului și a ploii. Hrana acestora era cea adusă de trecători, care era urcată pe stâlp cu ajutorul unei frânghii sau a unei scări. Primul și cel mai renumit dintre stâlpnici a fost Sfântul Simeon Stâlpnicul (390-459), care și-a petrecut în vârful unui stâlp ultimii treizeci de ani din viață. Stâlpnicii mai sunt cunoscuți și sub numele de „stiliți”, de la cuvântul grecesc „stilos” (στύλος), care înseamnă „stâlp”.

Adeseori călugării din vechime erau numiți „avva”, care în limba aramaică înseamnă „părinte”. În rugăciunea din Grădina Ghetsimani Mântuitorul s-a adresat lui Dumnezeu Tatăl cu acest apelativ (Marcu 14,36).

Monahii din Sfântul Munte Athos sunt cunoscuți sub denumirea de „aghioriti”. În limba greacă Muntele Athos este numit „Aghion Oros” (Ἅγιον Ὄρος), adică „Sfântul Munte”, deci „aghiorit” vine de la cuvântul „aghios” (ἅγιος), care înseamnă „sfânt”.

În viața monahală există patru trepte. Cel care intră în mănăstire este numit la început „frate”, „novice” sau „începător”.

După o perioadă de încercări petrecută în mănăstire, fratele devine „rasofor”, termen preluat din grecescul „raso-foros” (ρασοφόρος), care este compus la rândul său din cuvântul „raso” (ράσο), care înseamnă „reverendă”, „dulamă”, „anteriu” sau „sutană” și „foros” (φόρος), care se traduce prin „purtător”, în sensul că rasoforul are dreptul de a purta reverendă. La slujba de rasoforire candidatului i se taie o şuviță din părul capului, i se dă un nume de călugăr și este îmbrăcat cu sutana, potcapul sau culionul și camilafca.

Când rasoforul consideră că este pregătit pentru a fi tuns în monahism, iar duhovnicul său confirmă acest lucru, se oficiază slujba în timpul căreia candidatului i se taie din nou o şuviță din părul capului, i se dă alt nume de călugăr, ori se păstrează cel primit la rasoforire, iar acesta depune voturile monahale: sărăcia de bunăvoie, fecioria și ascultarea necondiționată, primind hainele și obiectele călugărești: cămașa, crucea, paramanul, reverenda, centura, încălțăminte, suprareverenda, potcapul, mantia, camilafca, metaniile, crucea de binecuvântare și lumânarea.

Cea mai înaltă treaptă monahală este cea de schimonah, despre care am vorbit deja. Rânduiala primirii schimei celei mari este identică cu cea a tunderii în monahism, rugăciunile fiind un pic diferite, iar între obiectele primite de schimnic se numără în plus schima și analavul, care este veșmântul călugăresc specific schimei celei mari.

Rangurile cu care pot fi distinși călugării sunt în număr de trei. Prima distincție este cea de „singhel”. Termenul a fost preluat din grecescul „singhelos” (σύγκελλος), cuvânt compus din particula „sin” (συν), care înseamnă „împreună” și „kelos” (κελλός), care provine de la „keli” (κελί), desemnând „chilia” sau „camera călugărului”. „Sincel” se traduce prin „colocatar” sau „călugăr care locuiește în aceeași cameră cu un alt monah”. Începând cu secolul al V-lea sincelul locuia în aceeași cameră cu episcopul, căruia îi era sfetnic și pe care, de obicei, îl urma în tronul arhieresc. În perioada bizantină sincelul patriarhului de la Constantinopol era numit de împărat, iar din veacul al 10-lea sincelii erau mitropoliți.

Cel de-al doilea rang monahal este cel de protosinghel. Termenul a fost preluat din grecescul „protosinghe-los” (πρωτοσύγκελλος), care înseamnă „cel dintâi dintre singheli”. Ca semn distinctiv protosinghelul poartă cruce, iar la sfintele slujbe bederniță sau epigonat. În Biserica

Greciei protosinghelul nu deține doar un rang eclesiastic, ci ocupă funcția de vicar eparhial.

Cea mai înaltă distincție pe care o poate primi un călugăr este cea de arhimandrit. Termenul este preluat din grecescul „arhimandritis” (αρχιμανδρίτης), cuvânt compus din „arhi” (αρχή), care înseamnă „primul”, „cel dintâi”, și „mandritis” (μανδρίτης), care provine din „mandra” (μάνδρα), însemnând „mănăstire”, deci arhimandritul se traduce prin „superiorul unei mănăstiri”. În momentul hirotiesiei, arhimandritul primește în plus față de protosinghel bastonul. În Biserica noastră rangul de arhimandrit se acordă doar cu aprobarea Sfântului Sinod. În Biserica Serbiei sunt atât de puțini arhimandriți, încât există mai mulți ierarhi decât aceștia.

În mănăstirile de maici stareța poate primi dreptul de a purta cruce pectorală, fiind numită stavroforă. Termenul provine din grecescul „stavroforos” (σταυροφόρος), compus din „stavros” (σταυρός), adică „cruce” și „foros” (φόρος), care se traduce prin „purtător”, deci „stavrofor” înseamnă „purtător de cruce”.

Călugării pot ocupa anumite funcții în mănăstire. Ecclesiarhul este monahul care răspunde de biserica mănăstirii și de buna desfășurare a sfintelor slujbe. Termenul a fost preluat din grecescul „ecclesiarhis” (εκκλησιάρχης), cuvânt compus din (εκκλησία), care înseamnă „biserică” și (αρχή), tradus prin „primul”, „cel dintâi”, deci „ecclesiarh” se traduce prin „responsabil cu biserica”.

Canonarhul este călugărul responsabil cu orânduirea slujbelor la strană. Termenul a fost preluat din grecescul „canonar-his” (κανονάρχης), compus din „canonas” (κανόνας), care înseamnă „rânduială” și (αρχή), adică „primul”, „cel dintâi”, deci „canonarh” se traduce prin „responsabil cu rânduiala la strană”. În Biserica Greciei canonarhul este cel care ține isonul sau îl secondează pe cântărețul de la strana unei mănăstiri.

Arhondarul este monahul care se îngrijește de oaspeții mănăstirii. Termenul a fost preluat din grecescul „arhonda-ris” (αρχοντάρης), care literal s-ar traduce prin „om nobil, cu prestanță, generos”.

Economul este monahul care administrează veniturile mănăstirii. Termenul a fost preluat din grecescul „icono-mos” (οικονόμος), care înseamnă „administrator”.

Chelarul este călugărul care deține cheile cămării și ale pivniței mănăstirii, îngrijindu-se de aprovizionarea acestora. Termenul provine din latinescul „cellarium” și grecescul „kelari” (κελάρι), care înseamnă „magazie”, „cămară”, „depozit de alimente”.

Starețul sau egumenul este conducătorul unui schit sau a unei mănăstiri. Termenul „stareț” provine din slavonă, iar „egumen” a fost preluat din grecescul „igumenos” (ηγούμενος).

Exarhul este călugărul care are atribuții de inspecție și control asupra mănăstirilor dintr-o eparhie. Termenul a fost preluat din grecescul „exarhos” (ἐξάρχος), compus din prepoziția „ex” (ἐξ), care înseamnă „de la”, „din” și „arhi” (αρχή), adică „autoritate”, „putere”, deci „exarh” se traduce prin „reprezentant al autorității”.

La începutul monahismului călugării nu erau clerici, ci pentru sfintele slujbe de care aveau nevoie apelau la preoții căsătoriți. Cu vremea însă și călugării au fost hirotoniți diaconi și preoți. Monahilor care intră în cler li se adaugă la treapta preoțească în care slujesc prefixul „iero”, preluat din grecescul „ieros” (ιερός), care înseamnă „sfânt”, pentru a putea fi deosebiți de clericii de mir sau căsătoriți. Astfel monahul diacon este numit „ierodiacon”, călugărul preot este „ieromonah”, iar schimnicul preot este „ieroschimonah”.

Viața călugărească nu este ușoară, ci este plină de responsabilități duhovnicești. Din acest motiv călugăria se cere și nu se oferă. Astfel, la tunderea în monahism, cel care oficiază slujba îi spune candidatului de trei ori: *„Ia foarfecele și mi le dă”,* iar acela ia foarfecele de pe Sfânta Evanghelie, ca din mâna Domnului Hristos și le înmânează oficiantului, care spune: *„Iată, din mâna Mântuitorului Hristos iei acest foarfece. Vezi, dar, Cui te fâgăduiești, de Cine te apropii și de cine te lepezi”.* Apoi adaugă: *„Mântuitorul Hristos în chip nevăzut stă aici de față. Vezi, că nimeni pe tine nu te silește a veni la acest chip. Vezi, că tu de bunăvoie voiești logodirea marelui și îngerescului chip. Vezi ce fel de fâgăduințe dai Stăpânului Hristos, pentru că sfinții îngeri sunt de față în chip nevăzut, scriind această mărturisire a ta, care-ți va fi cerută la a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos”.*

Este mare starea călugărească, de aceea vrăjmașul cunoscând răsplata care îi așteaptă pe monahi în împărăția lui Dumnezeu, îi luptă în multe

feluri. Unii tineri au încercat să intre în mănăstire, dar nu au rezistat și au plecat. Sfântul Pavel le-a scris unor astfel de oameni: *„vrerea mea este ca toți oamenii să fie ca mine, dar fiecare își are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, iar altul într-alt fel. Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească, fiindcă mai bine este să se căsătorească decât să ardă”* (I Corinteni 7,7 și 9). Cei care conștientizează faptul că nu sunt făcuți pentru mănăstire, să renunțe, dar să o facă înainte de a se călugări, iar nu după aceea, când este prea târziu.

Monahismul nu este pentru toată lumea, iar cei care au depus voturile monahale știu prea bine că au făcut-o de bunăvoie și ce obligații au de îndeplinit, pe care trebuie să se străduiască din răputeri să împlinească, urmând îndemnul psalmistului: *„Faceți făgăduințe Domnului, Dumnezeului vostru, și împliniți-le!”* (Psalmul 76,11).

Pornind de la cuvintele Mântuitorului: *„Mai mare bucurie va fi în cer pentru un păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă de drepti, care n-au nevoie de pocăință”* (Luca 15,7), Sfinții Părinți de la Sinodul al VI-lea ecumenic au hotărât în canonul 43 că *„viața anterioară, păcătoasă, a cuiva, nu este piedică pentru intrarea în monahism”*, de aceea Biserica acceptă în mănăstire orice om, oricât ar fi de păcătos, care vrea să se căiască de păcatele sale, însă nu admite ca cei din mănăstire să trăiască în păcat. În literatura duhovnicească întâlnim exemple de mari păcătoși, care după ce au conștientizat ce viață duceau, au părăsit calea păcatului și s-au călugărit, regretând amarnic păcatele săvârșite, încât au ajuns chiar la sfințenie. Dintre acestea vom prezenta două: *„În părțile Hermopolei era o căpetenie de tâlhari vestită, pe nume David, care avea sub stăpânirea lui mai mult de treizeci de hoși, care a jefuit multă lume, a omorât mulți oameni și a făcut nenumărate rele. Odată, pe când se găsea într-un munte, David și-a venit în fire, căindu-se pentru toate răutățile pe care le-a făcut. A părăsit viața tâlhărească și s-a dus la o mănăstire. A bătut la poarta acesteia, iar portarul l-a întrebat ce vrea. David i-a răspuns că vrea să se facă monah. Portarul l-a anunțat pe stareț, care a venit la tâlhar și văzându-l că este bătrân, i-a spus: «Nu te pot primi în mănăstire, pentru că părinții de aici au foarte mult de lucru, iar nevoițele lor și asceza sunt mari. Tu ești deprins cu alt fel de viață și nu vei suporta rigorile mănăstirii». Tâlharul însă îl ruga pe stareț, zicând: «Voi îndeplini toate ascultările, numai primește-mă». «Nu ai să faci față», i-a răspuns starețul.*

Atunci căpetenia de hoți i-a spus: «Să știi că eu sunt David, căpetenia hoților și am venit la această mănăstire ca să-mi plâng păcatele. Dacă nu vrei să mă primești, îți promit că voi reveni la vechea mea îndeletnicire, voi aduce aici pe toți supușii mei, vom omorî toți călugării de aici și vom dărâma această mănăstire». La auzul acestor cuvinte, starețul l-a primit în mănăstire și l-a făcut călugăr. David a început să se nevoiască, încât a întrecut în înfrânare, ascultare și smerenie pe toți cei din mănăstire. Deși erau acolo cam șaptezeci de călugări, David le era tuturor de folos, făcându-se pildă pentru toți. Într-o zi, pe când David se afla în chilia lui, a fost trimis la el un înger, care i-a zis: «Davide, Domnul Dumnezeu ți-a iertat toate păcatele tale, iar de acum înainte vei fi făcător de minuni». Călugărul i-a răspuns îngerului: «Nu pot crede că într-un timp atât de scurt Dumnezeu mi-a iertat toate păcatele mele, care sunt mai grele decât nisipul mării». Îngerul i-a spus: «De vreme ce nu l-am cruțat pe preotul Zaharia, pentru că nu m-a crezut când i-am vestit că soția lui va naște un fiu, ci i-am legat limba, te voi cruța oare pe tine? Drept aceea de acum înainte nu vei mai putea vorbi deloc». Avva David i-a făcut metanie îngerului, zicând: «Pe când eram în lume și săvârșeam nelegiuiri și vărsări de sânge vorbeam, iar acum, când vreau să Îi slujesc lui Dumnezeu și să-I înalț laude, vrei să-mi legi limba, ca să nu pot vorbi?». Atunci îngerul i-a răspuns: «Vei putea vorbi atât timp cât te vei ruga lui Dumnezeu, în afară de aceasta însă nu vei putea rosti nici măcar un singur cuvânt». Așa s-a și întâmplat, când se ruga David lui Dumnezeu, putea să grăiască, însă alte cuvinte nu au mai ieșit din gura lui, iar Dumnezeu a săvârșit prin el multe minuni». Cuviosul părinte David este pomenit în calendarul creștin la 7 septembrie.

„În părțile Egiptului trăia o fată foarte frumoasă la chip, numită Taisia, dar foarte păcătoasă, care pe mulți bărbați îi ademenea să desfrâneze cu ea, iar aceștia îi aduceau aur, argint și haine scumpe, încât mulți și-au cheltuit averile pentru ea, sfârșind în sărăcie, iar alții au ajuns să se bată pentru ea. Auzind acestea, cuviosul părinte Pafnutie s-a îmbrăcat în haine mirenești și, luând un galben, a intrat în locul unde petrecea Taisia. Luând banul, Taisia i-a zis: «Intră în odaia mea». Intrând, cuviosul a văzut un pat frumos așternut, pe care așezându-se, a întrebat: «Oare nu ai altă cameră tăinuită, în care să ne închidem, ca să nu ne știe nimeni?».

Taisia i-a răspuns: «Am și altă odaie, dar dacă te rușinezi de oameni, aici ne putem ascunde foarte bine, căci ușile sunt încuiate, încât nimeni nu poate intra, iar dacă te temi de Dumnezeu, nu există loc care să poată fi tănuit dinaintea Lui, măcar de te-ai ascunde și sub pământ, căci și acolo te vede Dumnezeu». Auzind Pafnutie aceste cuvinte, plin de mirare, i-a zis: «Au, doară ști tu de Dumnezeu?» Iar ea a răspuns: «Știu de Dumnezeu și am auzit și despre împărăția dreptilor și chinurile păcătoșilor». Atunci părintele a întrebat-o: «Dacă știi de Dumnezeu, despre împărăția Sa și despre muncile păcătoșilor, atunci de ce te întinezi cu păcatul și duci atâtea suflete la pierzare? Căci nu numai pentru păcatele tale vei da socoteală înaintea lui Dumnezeu și vei fi osândită la gheena focului, ci și pentru ale acelora pe care i-ai întinat». Auzind acestea, Taisia s-a aruncat la picioarele părintelui, și cu lacrimi în ochi, a zis: «Eu mai știu și aceasta, că pentru cei ce păcătuiesc este pocăință și iertare de păcate și nădăjduiesc ca prin rugăciunile tale să mă izbăvesc de păcate și să câștig mila lui Dumnezeu. Te rog, deci, să mă aștepți trei ceasuri, după care voi merge unde îmi vei porunci și voi face tot ceea ce îmi vei spune». Arătându-i locul în care o va aștepta, cuviosul s-a dus. După ce și-a adunat toată averea agonisită cu păcatele ei, a cărei valoare era cam de vreo patruzeci de litre de aur, Taisia a dus-o în mijlocul cetății și aprinzând foc și-a aruncat toate lucrurile în el, strigând înaintea tuturor: «Veniți toți cei care ați păcătuit cu mine și vedeți cum ard toate lucrurile pe care mi le-ați dat». Și, arzând tot ce avea, s-a dus la locul unde o aștepta Pafnutie, care a dus-o la o mănăstire de maici și a încuiat-o într-o chilie mică, poruncind maicilor de acolo ca prin ferestruica ușii să îi dea zilnic puțină pâine și apă. Înainte de a pleca cuviosul, Taisia l-a întrebat: «Cum mă sfătuiești, părinte, să mă rog lui Dumnezeu?». Iar cuviosul i-a răspuns: «Tu nu ești vrednică să chemi numele Domnului, nici să-ți ridici mâinile spre cer, de vreme ce buzele îți sunt pline de necurăție, iar mâinile îți sunt întinate, ci, numai privind îndelung spre răsărit, să zici: Dumnezeule, Cel ce m-ai zidit, miluiește-mă». Taisia a petrecut în acea chilie trei ani de zile, rugându-se lui Dumnezeu așa cum o învățase părintele și gustând o dată pe zi puțină pâine și apă. După această perioadă, cuviosul Pafnutie s-a dus la părintele Antonie cel Mare, voind să afle dacă Dumnezeu a iertat-o pe Taisia sau nu. Chemându-i pe părinții din mănăstire, avva Antonie le-a poruncit ca fiecare să se

retragă în chilie și să se roage lui Dumnezeu toată noaptea, pentru ca să i se descopere vreunui dacă pocăința Taisiei a fost primită. Părinții au împlinit porunca starețului, iar Dumnezeu s-a milostivit, descoperindu-i lui Pavel, care era socotit de ceilalți a fi prost, o vedenie, în care se deschideau cerurile, iar acolo se afla un pat strălucit, cu așternuturi scumpe, pe care se găsea o cunună și îl păzeau trei fecioare. Văzând aceasta, Pavel a zis: «Fără îndoială acest pat și cununa de pe el îl așteaptă pe părintele meu Antonie». Atunci a auzit un glas grăindu-i: «Nu pentru părintele Antonie sunt pregătite acestea, ci pentru Taisia, care a fost o desfrânată». Spunând părinților Antonie și Pafnutie ceea ce a văzut, aceștia au dat slavă lui Dumnezeu, care primește pe cei ce se pocăiesc cu adevărat, iar cuviosul Pafnutie s-a dus la mănăstirea unde se găsea Taisia și, deschizând ușa chiliei, a vrut s-o scoată de acolo. Taisia însă îl ruga, zicând: «Părinte, lasă-mă aici, să petrec până la moarte, căci multe sunt păcatele pentru care trebuie să mă pocăiesc». Cuviosul i-a răspuns: «Dumnezeu, Cel iubitor de oameni, ți-a primit pocăința și ți-a iertat păcatele». Scoțând-o din chilie pe Taisia, aceasta i-a mărturisit: «Părinte, de când am intrat în această chilie, zi și noapte am avut înaintea ochilor duhovnicești toate păcatele mele și, gândindu-mă la ele, am plâns neîncetat. Încă nu mi s-au șters din minte aceste păcate și mă înspăimântă gândul că voi fi osândită pentru ele». Cincisprezece zile mai târziu Taisia a căzut într-o boală grea, în care a zăcut trei zile, după care și-a dat duhul, mutându-se, cu darul lui Dumnezeu, din patul suferinței, în cel din cer, pe care îl văzuse Pavel socotit cel prost”. Sfânta Taisia are ziua de pomenire în 8 octombrie.

În aceste două exemple vedem împlinite cuvintele spuse de Domnul Hristos conducătorilor evreilor: „Adevăr vă spun că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu” (Matei 21,31).

În viața Bisericii au existat cazuri de călugări înșelați de vrăjmașul care au căzut în păcat, însă căindu-se cu amar, au fost iertați de Dumnezeu. Voi prezenta două exemple în acest sens: „O fecioară s-a nevoit în viața călugărească dimpreună cu alte două pustnice timp de nouă ani, după care din lucrarea Satanei și-a stricat fecioria cu un cântăreț, cu care a avut și un copil. După aceea însă s-a căit și a urât foarte mult păcatul, dându-se pe sine cu toată sârguința la înfrânare și la nevoiea aspră. Timp de treizeci de

ani, cât a mai trăit după acest păcat, se ducea în toată vremea la spitale și la locurile unde se hrăneau săracii și slujea bolnavilor, neputincioșilor și celor buboși. Așa de mult a plăcut lui Dumnezeu fericita, încât Dumnezeu a descoperit unui bătrân cu viață sfântă, zicând: «Mai plăcută îmi este Mie această femeie după ce a păcătuit, decât când era fecioară»”.

„Într-o mănăstire din Egipt trăia un ierodiacon, care din ispita diavolului a căzut în păcat cu o femeie și toată lumea a aflat de această mare rușine. Ierodiaconul s-a dus apoi cu multă părere de rău la un călugăr bătrân și și-a mărturisit păcatul. Bătrânul l-a ascuns într-o peșteră întunecoasă de lângă chilia lui, unde ierodiaconul mânca doar pâine și apă, pe care bătrânul i le dădea din vreme în vreme. După un timp s-a făcut secetă mare în ținutul acela, încât apa râului a scăzut foarte mult. Toți locuitorii au început să se roage lui Dumnezeu să plouă, dar seceta nu înceta. Atunci Domnul i-a descoperit unui bătrân cu viață sfântă că de nu se va ruga ierodiaconul ascuns de călugăr în peșteră, nu va ploua. Acesta a vestit tuturor ce i-a descoperit lui Domnul și auzind toți, s-au minunat și venind la ierodiacon, l-au silit să se roage lui Dumnezeu și îndată a început să plouă și a crescut apa în râu. Astfel, cei ce s-au smintit când ierodiaconul a păcătuit, mai mult s-au folosit de pocăința lui și au dat slavă lui Dumnezeu”.

În ultima vreme tot mai puțini tineri intră în mănăstire, pentru că lumea în general este stăpânită de dorința de a agonisi cât mai multe bunuri materiale. Mântuitorul însă a spus: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură; ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia și nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură; că unde-ți este comoara, acolo-ți va fi și inima!” (Matei 6,19-21).

Oamenii de astăzi doresc să-și satisfacă toate poftele. Sfântul Apostol Petru însă ne sfătuiește „Iubiților, vă îndemn ca pe niște străini și călători pe-acest pământ, să vă feriți de poftele cele trupești care se războiesc împotriva sufletului” (I Petru 2,11).

O altă ispită care-i luptă pe unii dintre semenii noștri este aceea că vor să trăiască după cum îi taie capul, fără să mai asculte de cineva, chiar dacă încalcă poruncile lui Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel ne-a atras însă luarea aminte când a scris „că așa cum prin neascultarea unui singur om

cei mulți s-au făcut păcătoși, tot astfel prin ascultarea Unuia cei mulți vor deveni dreți” (Romani 5,19), arătând cât de primejdioasă este neascultarea.

Cel trei dorințe păcătoase prezentate sunt de fapt contrare celor trei voturi monahale: sărăcia, fecioria și ascultarea.

Înțeleptul Solomon, cel de-al treilea rege al evreilor, despre care citim în Vechiul Testament că *„a întrecut pe toți regii pământului în bogăție și în înțelepciune și avea șapte sute de soții și trei sute de fiitoare”* (III Regi 10,23 și 11,3), a afirmat la sfârșitul vieții despre plăcerile acesteia: *„deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune”* (Ecclesiastul 1,2). Cunoscând acestea, să urmăm îndemnul Sfântului Ioan Evanghelistul adresat tuturor creștinilor: *„Nu iubiți lumea, nici pe cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este în el; pentru că tot ceea ce este în lume, pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci din lume sunt. Și lumea trece, și pofta ei; dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”* (I Ioan 2,15-17).

Întrucât Preacuviosul Părinte Antonie, exarhul mănăstirilor din Episcopia noastră, după ce a primit acordul Sfântului Sinod, a fost hirotosit astăzi arhimandrit, îl felicit pentru bogata activitate de până acum, îi urez să calce pe urmele Sfântului Antonie cel Mare, rugându-l pe Bunul Dumnezeu să-și reverse darurile Sale cele îmbelșugate asupra Preacuvioșiei Sale.

Cu ocazia sfintei sărbători de astăzi vă doresc tuturor să aveți parte de un praznic binecuvântat, iar Maica Domnului, ocrotitoarea bisericii în care ne aflăm și a orașului nostru, să mijlocească pururea pe lângă Fiul ei ca să ne poarte în permanență de grijă.

AMIN